

Iedereen trainer

Roberto Martínez geeft op het WK tactische instructies aan Kevin De Bruyne, een van de vele Rode Duivels die zich willen inschrijven voor de trainerscursus van de KBVB. © PHOTO NEWS

Van de week op de radio: “Philippe Clement heeft de Trofee Raymond Goethals gewonnen. Die bekroont de trainer die het best de waarden van Raymond Goethals benadert.” Of toch in die woorden, ongeveer. Het begrip waarden werd in één zin gebruikt met Goethals en dat volstond om haast in de gracht te rijden.

Zoals ik het verbazingwekkend vond dat wij ooit een jeugdprijs de naam gaven van een veroordeelde dopingzondaar (in het wielrennen) en er nog steeds (ook in het wielrennen) een grote prijs bestaat van een veroordeelde dopingzondaar, is ook de Raymond Goethals-trofee totaal misplaatst.

Over welke waarden hebben we het? Dat hij voetbal zag? Dat hij zelden of nooit aanviel en afwachtte? Daar kun je over discussiëren en van mening verschillen. Maar waar geen discussie over bestaat, is zijn rol bij twee omkoopdossiers: de eerste keer bij Waterschei-Standard in 1982 was hij de initiatiefnemer en de tweede keer bij de wedstrijd Olympique de Marseille tegen Valenciennes was hij de coach die wist van de omkoping. Twee keer ging het om een ‘ontmoedigingspremie’ voor de tegenstander, zodat die niet te fel zou spelen, waarna de eigen ploeg een paar dagen later frisser aan het Europees duel zou kunnen beginnen. Twee keer speelde Goethals een centrale rol en naar die man noemen wij de trofee voor de voetbaltrainer van het jaar. Als het er al niet over is, grenst dit toch aan normvervaging. Typisch voetbal.

Benieuwd welke voetballers van de Golden Generation - die tot nog toe niet verder is geraakt dan brons voor alle duidelijkheid - over tien of twintig jaar die trofee mogen komen ophalen. Misschien is er tegen die tijd een Belgische trainer doodgegaan die echt iets heeft gewonnen en naar wie we een prijs noemen en niet zoals Goethals moest voetballen zoals zijn voorzitter Bernard Tapie hem opdroeg en daar warempel een Europese titel mee won.

Onze Rode Duivels krijgen een verkorte trainerscursus, zo raakte van de week bekend. Althans, die krijgen ze cadeau van de bond en volgens de eerste geruchten is er heel veel interesse. De cursus zal worden ingericht bij de stages van de Rode Duivels in het kader van interlands. Als dat klopt, hebben de trainingen of die lessen niet veel te betekenen, maar dat laatste was al langer be-

kend. Als je ziet wie ze allemaal heeft gevolgd, van wie je vermoedt dat ze amper hun naam foutloos kunnen spellen, dan weet je het wel. Inschrijven en betalen staat gelijk aan slagen.

Als er sprake is van een verkorte cursus moet er ook een volledige cursus zijn. Wat zouden ze dan wel verkorten voor die internationals? Voor welke vakken zijn die vrijgesteld?

Internationals hoeven niet meer te leren om tegen een bal te stampen, dat is duidelijk. De basis van tactiek zullen ze ook wel onder de knie hebben, en zelfs een groep met de juiste instelling op het veld brengen moeten ze vanuit hun ervaring kunnen. Maar trainen is zoveel meer dan weten hoe er moet worden gevoetbald.

Misschien is het de bedoeling dat onze gouden generatie meteen een elftal sterren of *galácticos* gaat aansturen, en in dat geval kan een kind de was doen. Toptrainers bij top-

clubs hebben topassistenten zoveel ze willen. Linietrainers, conditietrainers, hersteltrainers, hulptrainers... Noem het op en ze hebben het in drievoud. Maar zelfs dan heb je skills nodig om de hele fabriek aan te sturen. Nu zal ik misschien wat overdrijven, maar deze generatie is doorgaans zo wereldvreemd dat ze nauwelijks nog met echte mensen in contact komt en op gras een spel speelt dat ze kent van de computer.

Ongetwijfeld weten ze als geen ander hoe het spel moet worden gespeeld en kan wor-

den gespeeld als hun baasjes hun spel tenminste weten op te pikken, maar ook dan hebben we dit seizoen geleerd dat zelfs een slimme voetballer/mens als Vincent Kompany zich daarop kan verkijsen.

Alles wat ze beter kunnen dan een modale collega zal hen eerder hinderen dan helpen om een goeie trainer te worden. Het is slim om de oefenstof van Pochettino, Guardiola of van de geniale gek Bielsa te hebben opgeschreven, maar je schiet er geen ene moer mee op. Topvoetballers hebben geen verkorte maar een verlengde cursus nodig.

De eerste eigenschap van een trainer/coach is het inschatten van de capaciteiten van zijn groep en daar een spel mee spelen dat die groep wil en kan spelen. De tweede is daarvoor de gepaste oefenstof ontwikkelen en de derde is spelers beter maken, ook door uitdagende oefenstof. Dat moet je leren, door scha en schande en door onderaan te beginnen. Dat is een leerproces en daar valt niks aan te verkorten.

Topvoetballers hebben geen verkorte maar een verlengde trainerscursus nodig